

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Aleny Jedličkové a soudců Mgr. Michaela Nipperta a JUDr. Kláry Bernardové ve věci žalobce : **Alois D.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupený JUDr. Josefem Vrabcem, advokátem se sídlem Dobřichovice, Jiráskova 378, proti žalované: **RECOOP TOUR a.s.**, se sídlem Praha 6, Evropská 15, IČ: 00253154, zastoupená Mgr. Jaromírem Kalužikem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, o 92.712Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16.4.2014, č.j. 4 C 251/2007 – 295 ve znění opravného usnesení ze dne 10.7.2014, č.j. 4 C 251/2007 – 306,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně ve znění opravného usnesení ze dne 16.7.2014 se
p o t v r z u j e .
- II.** Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 12.390,40Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jaromíra Kalužíka, LL.M.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce na žalované domáhal zaplacení částky 92.712Kč s úrokem z prodlení ve výši 15,57% ročně od 31.12.1995 do zaplacení(výrok I.). Současně žalobci uložil zaplatit žalované náklady řízení ve výši 116.220,50Kč(výrok II.).

Takto rozhodl soud I. stupně v pořadí druhým rozsudkem o žalobě, kterou žalobce podal původně u Městského soudu v Praze a již se domáhal na žalované zaplacení částky 92.712Kč s úrokem z prodlení ve výši 15,57% ročně a dále smluvní pokuty ve výši 0,07% denně z dlužné částky, a to z titulu smlouvy o dílo uzavřené mezi účastníky dne 25.10.1994. Po té, kdy Městský soud v Praze vyloučil řízení o zaplacení částky 92.712Kč s příslušenstvím k samostatnému řízení, byla věc usnesením Vrchního soudu v Praze postoupena k projednání a rozhodnutí Obvodnímu soudu pro Prahu 6 jako soudu věcně a místně příslušnému.

Soud I. stupně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 3.1.2012, č.j. 4 C 251/2007 – 182 tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl, když dospěl k závěru, že nárok žalobce je promlčen, a to i přes prodloužení promlčecí lhůty na dobu deseti let dopisem ze dne 21.12.1994, neboť toto prodloužení se netýkalo žalobou uplatněného nároku na zaplacení částky 92.712Kč, která představuje doplatek odměny za znalecký posudek, z něhož uplatněný nárok vyplývá.

K odvolání žalobce odvolací soud tento rozsudek usnesením ze dne 2.10.2012 zrušil, a to pro nedostatek důvodů, které vedly soud I. stupně k závěru o promlčení žalobou uplatněného nároku a dále i pro nepřezkoumatelnost z hlediska ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.. Věc pak vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení s tím, že má provést ve věci dokazování tak, aby bylo na jisto postaveno, kdy začala běžet promlčecí lhůta u žalobcem uplatněného nároku, aby se mohl řádně s touto námitkou vypořádat, včetně namítaného rozporu této námítky s dobrými mravy.

Po provedeném dokazování učinil soud I. stupně skutkový závěr, že žalobce na základě smlouvy o dílo ze dne 25.10.1994 vypracoval dne 1.12.1994 znalecký posudek, jehož předmětem bylo ocenění nepeněžitěho vkladu - rozestavené stavby bez č.p., který měl být vložen do základního jmění společnosti Hotel Diplomat Plzeň, a.s. Tento znalecký posudek pak žalované předal dne 19.12.1994. Ve smlouvě o dílo si účastníci dohodli, že cena za celé dílo bude činit 170.000Kč a k tomu náleží zhotoviteli naběhlé účelně vynaložené náklady dle jeho vyúčtování. Ohledně splatnosti ceny díla si smluvní strany dohodly, že do tří dnů od podpisu smlouvy žalovaná zaplatí žalobci částku 60.000Kč, další záloha ve výši 60.000Kč bude zaplacená při odevzdání díla. Zbývající část smluvené ceny pak měl být splatný v den akceptace díla příslušným rejstříkovým soudem. Pro případ prodlení objednatele s placením záloh nebo doplatku byla dohodnuta smluvní pokuta ve výši 1% z dlužné částky za každý den prodlení. Žalovaná první dvě zálohy na smluvní cenu v souladu se smlouvou zaplatila. Zbývající část, tj. 50.000Kč, jejíž splatnost byla vázána na akceptaci znaleckého posudku příslušným rejstříkovým soudem, který vedl řízení o návrhu třetí osoby, společnosti Hotel Diplomat Plzeň, a.s., na zvýšení jejího základního jmění o cenu nepeněžitěho vkladu oceňovaného předmětným posudkem, žalobci nebyla zaplacená. Před tím, než se rejstříkový soud začal zabývat předmětným znaleckým posudkem, vzala společnost Hotel Diplomat Plzeň, a.s., návrh na zvýšení svého základního jmění zpět. Rejstříkový soud tak neposuzoval předmětný znalecký posudek z hlediska jeho způsobilosti pro provedení navrhovaného zápisu zvýšení základního jmění třetí osoby. Soud I. stupně uvedl, že rozhodnutí o zastavení rejstříkového řízení nabylo právní moci dne 13.8.1996, přičemž tato skutečnost musela být žalované známa nejpozději v prosinci 1996 a žalovanému v prosinci 1997, nejpozději pak v květnu 1998, kdy si stav rejstříkového řízení osobně ověřoval. Žalobce žalovanou k doplacení ceny díla vyzval již fakturou z prosince 1994, kterou však stáhl a následně žalované vyúčtoval cenu díla fakturou č. 519 ze dne 25.10.1995, v níž určil splatnost do 31.12.1995. Dle tohoto vyúčtování zůstatek smluvní ceny díla sestával z doplatku smluvené ceny díla ve výši 50.000Kč a nákladů, které žalobci vznikly

v souvislosti se zhotovením díla ve výši 42.712Kč. Dle soudu I. stupně tyto náklady žalobci vznikly až po dokončení díla a jeho předání žalované. Pokud jde o písemné prohlášení o prodloužení promlčecí doby, toto bylo dle soudu I. stupně vyhotoveno a podepsáno ředitelem žalované Ing. P.em, který byl v této době oprávněn žalovanou zastupovat, však nebyl oprávněn za ni podepisovat, respektive činit za ni právní úkony, které ke své platnosti vyžadovaly obligatorně písemnou formu.

Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně ve smyslu ust. § 3028 odst. 3 zák.č. 89/2012 ve znění účinném od 1.1.2014 (dále jen o.z.) dle příslušných ustanovení zák.č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31.12.2013 a zákona č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen obč. zák.) a dospěl k závěru, že žalobě nelze vyhovět. V intencích závěrů odvolacího soudu vyjádřených v jeho předchozím zrušujícím rozhodnutí se soud I. stupně nejprve zabýval tím, zda mezi účastníky byla platně uzavřena smlouva o dílo, zda a jak v ní byla sjednána splatnost ceny díla a účelně vynaložených nákladů na jeho zhotovení a zda došlo k platnému prodloužení promlčecí doby dopisem ředitele žalované Ing. P. ze dne 21.12.1994. Soud I. stupně konstatoval, že v rozhodném roce 1994 nebyl Ing. P. členem představenstva žalované, avšak v tomto období byl oprávněn jako ředitel ji zastupovat, nikoli však za ní podepisovat. Oprávnění za žalovanou podepisovat bylo Ing. P. odňato s účinností od 27.1.1993 do 13.2.1995, avšak ani poté již toto právo mu nebylo obnoveno. Dle soudu I. stupně byl Ing. P. v tomto období dle ust. § 15 odst. 1 obch. zák. z titulu své funkce ředitele zmocněn za žalovanou podepisovat pouze takové právní úkony, k nimž obvykle docházelo při činnosti, jíž byl při provozování žalované jako její ředitel pověřen. V této souvislosti soud I. stupně s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR uzavřel, že Ing. P. byl ve smyslu ust. § 15 obch. zák. oprávněn uzavřít za žalovanou smlouvu o dílo ze dne 25.10.1994, neboť tato ke své platnosti nevyžaduje obligatorní písemnou formu. Pokud však jde o prohlášení o prodloužení promlčecí doby, dospěl soud I. stupně k závěru, že toto prohlášení je úkonem neplatným, který Ing. P. nemohl vzhledem k nedostatku svého oprávnění v rozhodném období za žalovanou podepisovat, učinit, přičemž tento úkon ze zákona ke své platnosti musí mít písemnou formu (§ 401 obch. zák.). Soud I. stupně rovněž poukázal na to, že uvedené prodloužení běhu promlčecí lhůty nelze ani podřadit pod běžné úkony, k nimž byl Ing. P. oprávněn. V této souvislosti soud I. stupně uvedl, že ani případné zmocnění statutárním orgánem Ing. P. k podpisu prohlášení o prodloužení promlčecí doby, nemůže založit platnost tohoto písemného právního úkonu, neboť s ohledem na judikaturu, by se jednalo o obcházení rozhodnutí nejvyššího orgánu žalované společnosti o tom, jakým způsobem má být za žalovanou podepisováno. Vzhledem k tomu, že soud I. stupně shledal písemné prodloužení promlčecí doby ze dne 21.12.1994 absolutně neplatným právním úkonem, uzavřel, že s ohledem na vznesenou námitku promlčení se ve smyslu ust. § 387, § 392 a § 397 obch. zák. uplatní obecná promlčecí doba, která je čtyřletá a která ve smyslu ust. § 402 a násl. obch. zák. nebyla stavena ani přerušena. Dle soudu I. stupně bylo mezi účastníky nesporným, že žalobce se na základě smlouvy o dílo zavázal zpracovat pro žalovanou znalecký posudek a že žalovaná se zavázala za tento znalecký posudek mu zaplatit smluvní cenu ve výši 170.000Kč a náklady účelně vynaložené v souvislosti se zpracováním tohoto posudku. Nesporným mezi nimi bylo i to, že dle smluvního ujednání žalovaná ve sjednaných termínech splatnosti zaplatila žalobci na zálohách na sjednanou odměnu částku 120.000Kč. Pokud jde o zbývající část odměny ve výši 50.000Kč a žalobcem účtované náklady ve výši 42.717Kč, uvedl soud I. stupně, že splatnost těchto částek měla nastat až dnem akceptace znaleckého posudku příslušným rejstříkovým soudem. Soud I. stupně uzavřel, že z uvedeného ujednání plyne, že přede dnem akceptace znaleckého posudku žalobci nevzniklo právo domáhat se zaplacení částky uvedené ve faktuře č. 519 ze dne 25.10.1995, neboť tato se nestala

splatnou. Nevznikla tak ani povinnost žalované uvedenou částku žalobci zaplatit. Soud I. stupně neshledal ujednání o vzniku splatnosti zůstatku ceny díla obsažené v článku VI. smlouvy o dílo v rozporu s ust. § 37 odst. 1,2 či ust. § 39 obč. zák., a proto toto ujednání shledal platným. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozsudek ze dne 26.11.2003, sp.zn. 32 Odo 894/2002) soud I. stupně ujednání o povinnosti žalované zaplatit žalobci zbytek smluvní ceny díla v den akceptace díla příslušným rejstříkovým soudem nepovažoval za odkládací podmínku ve smyslu ust. § 36 obč. zák., neboť toto ujednání nenaplnuje pojmové znaky odkládací podmínky vymezené v tomto ustanovení, protože se jím účinnost žádného právního úkonu neodkládá. Dle soudu I. stupně se jedná o další, účastníky smluvený a základní předpoklad pro nárok na zaplacení zůstatku smluvní ceny díla, jehož nesplnění, bez ohledu na to z jakého důvodu, má za následek, že žalobci nárok na zaplacení žalované částky nevznikl. Soud I. stupně shledal, že uvedený postup nelze považovat za rozporný s dobrými mravy ve smyslu ust. § 3 odst. 1 obč. zák., případně ani s ustanoveními části první, hlavy I. o.z., zejména když žalobci již bylo žalovanou uhrazeno 120.000Kč. V této souvislosti soud I. stupně podotkl, že i v případě, kdy by uvedené ujednání bylo posouzeno jako odkládací podmínka, nebylo by možné žalobci požadovanou cenu díla doplatit, a to z důvodu vznesené námitky promlčení. Dle soudu I. stupně k tomu, že se uvedená podmínka stala nesplnitelnou došlo nejdříve ke dni 13.8.1996, kdy bylo pravomocně zastaveno rejstříkové řízení, o čemž se žalobce dozvěděl nejpozději v květnu 1998. Od té doby počala běžet čtyřletá promlčecí doba ve smyslu ust. § 397 obch. zák., která skončila v květnu 2002, žaloba však byla podána až dne 27.9.2005, tedy až po marném uplynutí promlčecí lhůty. Soud I. stupně s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 484/99) vznesenou námitku promlčení neshledal v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobci z objektivního hlediska nic nebránilo žalobu podat včas, zejména za situace, kdy věděl, že žalovaná odmítá doplatek sjednané ceny díla uhradit a nejpozději od května 1998 prokazatelně věděl o pravomocném zastavení rejstříkového řízení. Dle soudu I. stupně za této situace nelze nedospět k závěru, že by žalobce uplynutí promlčecí doby nezavinil, když ani ostatní okolnosti nejsou natolik výjimečné, aby odůvodnili tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva žalované uplatnit námitku promlčení. Pokud žalobce odkazoval na judikaturu ústavního soudu, považoval soud I. stupně tento odkaz za nepřípadný, neboť se týká úplně jiné problematiky a na danou věc její závěry nelze ani podpůrně použít. Soud I. stupně rovněž konstatoval, že nevznikl ani nárok na náhradu jím tvrzených nákladů na vyhotovení znaleckého posudku ve výši 42.712Kč. V této souvislosti uvedl, že náklady na zhotovení díla obecně tvoří nedílnou součást ceny díla, avšak jen za předpokladu, že skutečně vznikly jako náklady související se zhotovením sjednaného předmětu díla. Dle soudu I. stupně tomu tak však v této věci nebylo, neboť vyúčtované cestovní výdaje měl žalobce vynaložit až po zhotovení a předání předmětu díla. Tyto náklady, které představují jízdné a leteckou přepravu, totiž byly vynaloženy ve dnech 21.12 až 23.12.1994 a žalobce je tak nemohl vynaložit v souvislosti s předmětnou smlouvou o dílo, když tato byla splněna již dne 19.12.2013. Ze všech výše uvedených důvodů proto soud I. stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, v němž namítal, že soud I. stupně neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, v důsledku toho pak nedostatečně zjistil skutkový stav věci, tuto také nesprávně posoudil po právní stránce. Žalobce především nesouhlasil se závěry soudu I. stupně o rozsahu zmocnění ředitele žalované Ing. P. za tuto jednat a podepisovat v rozhodném období. Domníval se, že jmenovaný byl ve smyslu ust. § 15 obch. zák. zmocněn ke všem úkonům souvisejícím s běžnou činností žalované, tedy i ke

všem úkonům směřujícím k dokončení díla, kterým dle mínění žalobce je i úplné vypořádání práv a závazků ze smlouvy o dílo, tedy nejen k zaplacení sjednané ceny díla, ale i k sepsání a podepsání písemného prohlášení o prodloužení promlčecí lhůty. Nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že dílo bylo dokončeno a žalované předáno již dne 19.12.1994. Uvedl, že k tomuto datu dílo nebylo kompletně dokončeno, neboť žalovaný k tomuto dni od žalobce obdržel pouze písemnou pracovní verzi posudku pro svůj další postup, mimo jiné i pro jednání s rejstříkovým soudem v Plzni a rakouským akcionářem. Žalobce byl však stále vázán povinností reagovat na připomínky nebo námitky žalované, rakouského investora ve Vídni i a rejstříkového soudu v Plzni. Teprve po vypořádání všech případných podmínek a doplnění posudku by dle žalobce bylo možné považovat smlouvu za splněnou. Tomu také dle jeho mínění odpovídala i dohoda o splatnosti třetí části smluvené ceny díla včetně účelně vynaložených a žalobcem vyúčtovaných nákladů. Ujednání o splatnosti vázané na akceptaci posudku rejstříkovým soudem tak dle žalobce nebylo ani odkládací podmínkou, ani dalším zvláštním ujednáním, na němž by závisel vznik práva žalobce na zaplacení zbývajících částí ceny díla a vyúčtovaných nákladů. V této souvislosti rovněž podotkl, že nesprávný je i závěr soudu I. stupně o tom, že náklady, které vyúčtoval za cestu a pobyt ve Vídni ve dnech 21.12. až 23.12.1994, nebyly vynaloženy v souvislosti s předmětnou smlouvou o dílo, neboť k jejich vzniku došlo až po dokončení díla. Nesprávnost tohoto závěru soudu I. stupně žalobce dovozoval právě z toho, že dílo dokončeno nebylo a že na uvedenou cestu byl vyslán žalovanou. Především však nesouhlasil se soudem I. stupně, že jeho nárok je promlčen. Domníval se, že touto otázkou se soud I. stupně dostatečně nevypořádal, ač mu to bylo odvolacím soudem uloženo v předchozím zrušovacím rozhodnutí. Zejména pak se nevypořádal s rozporem s dobrými mravy této námitky ze strany žalované. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě v celém rozsahu vyhověl, případně aby jej zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k odvolání vyvracela odvolací námitky žalobce jako nedůvodné. Měla zato, že soud I. stupně se vypořádal řádně se všemi pro věc podstatnými skutečnostmi, provedl řádné dokazování a na jeho základě správně zjistil skutkový stav věci, který také správně posoudil po právní stránce. S rozsudkem soudu I. stupně se ztotožnila a žádala proto, aby jej odvolací soud jako věcně správný potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu I. stupně dle ust. § 212, § 212a odst. 1,5) občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2013 (článek II., bod 2 přechodných ustanovení zák.č. 293/2013) – dále jen o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně poté, kdy jeho původní rozhodnutí ze dne 3.1.2012 bylo zrušeno a věc byla přikázána k projednání jinému soudci, provedl řádné a pečlivé dokazování ke všem skutkovým tvrzením jak žalobce tak žalované, a to jak k těm, které obě strany uváděly v původním řízení, tak i těm, které doplnily po zrušení předchozího rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Postupoval tak zcela v intencích závazného právního názoru odvolacího soudu. Provedené důkazy pak přesvědčivým způsobem zhodnotil a učinil z nich správné skutkové závěry. Odvolací soud z jeho zjištění a skutkových závěrů vychází ve svém rozhodnutí, aniž bylo třeba dokazování jakkoli doplňovat. Tyto závěry považuje za správné a pro stručnost v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Stejně tak se odvolací soud ztotožnil i s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu soudem I. stupně. Vzhledem k tomu, že odvolací argumentace žalobce nepřináší nic nového, v podstatě se pouze jedná o polemiku se závěry soudu I. stupně, odkazuje odvolací soud i v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť nemá k věci více co dodat.

Snad jen k námitce žalobce, že soud I. stupně nesprávně posoudil rozpornost vznesené námitky promlčení s dobrými mravy. Odvolací soud se plně ztotožnil se soudem I. stupně v závěru, že v řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalovaná předmětnou námitku uplatnila v rozporu s dobrými mravy. Především je třeba poukázat na to, že naopak postup samotného žalobce při uplatnění a bránění svého práva, byl velmi nestandardní. I když měl k dispozici řadu indicí, které svědčily o tom, že jeho pohledávka nebude uspokojena v přiměřené lhůtě (žalovaná neměla dostatek disponibilních finančních prostředků, v přiměřené době žalobci nenabídla kompenzaci nedoplatku ceny díla zadáním jiného obchodního případu a dokonce doplatek ceny díla odmítla uhradit), z opatrnosti neuplatnil svůj nárok u soudu v obecné promlčecí době, ač mu v tom nic nebránilo. Naopak vyčkával s jeho uplatněním až těsně před vypršení promlčecí doby, k jejímuž prodloužení mělo dojít písemným právním úkonem žalované ze dne 21.12.1994. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem pak odvolací soud přisvědčil žalované, že jediným důvodem takového postupu žalobce bylo získání maximálního prospěchu na úkor žalované, a to nejen doplacení sjednané ceny díla a vyúčtovaných nákladů, ale i jednostranně a nevyváženě sjednané smluvní pokuty za pozdní zaplacení těchto pohledávek, které mnohonásobně převyšuje hodnotu vlastní pohledávky. Za této situace by naopak považoval odvolací soud v rozporu s dobrými mravy pokud by žalovaná byla ve smyslu ust. § 3 obč. zák. odepřena možnost vznést námitku promlčení takto uměle navýšeného požadavku žalobce. Zejména když sám žalobce svým liknavým přístupem si promlčení své pohledávky zavínil.

Ze stejných důvodů pak neshledal odvolací soud ani důvod pro postup dle ust. § 150 o.s.ř. při rozhodování o nákladech řízení. Zejména když ze spisu plyne, že žalovaná žalobci nabídla možnost smírného řešení, naposledy krátce před jednáním soudu I. stupně dne 18.9.2013 a žalobce tuto nabídku odmítl. A již při tomto jednání soud I. stupně účastníkům zpřístupnil svůj právní názor na věc, zejména pokud se týká promlčení. Žalobce i přes takto zpřístupněný právní názor soudu I. stupně neakceptoval možnost smírného řešení věci, kdy žalovaná byla mimo jiné ochotna nést si své náklady řízení. Žalobce tak dal svým postojem najevo, že je srozuměn s tím, že bude povinen tyto náklady žalované uhradit, pokud v řízení nebude úspěšný.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v obou výrocích jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení plně úspěšně žalované bylo přiznáno právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, jež sestávají toliko z nákladů právního zastoupení. Právnímu zástupci žalované náleží odměna za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. g, k vyhl.č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání a účast na jednání dne 3. února 2015) ve výši 4.820 Kč za úkon (§ 7 bod 5 vyhl.č. 177/1996 Sb.). Dále mu náleží náhrada paušálních výdajů ke každému úkonu právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.) Po přičtení 21% daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je právní zástupce žalované (§ 137 odst.

3, § 151 odst. 2 o.s.ř.) ve výši 2.150,40Kč tak celková výše nákladů odvolacího řízení, která byla žalované přiznána činí částku 12.390,40Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **l z e z a splnění podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. podat dovolání** k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (Obvodní soud pro Prahu 6).

V Praze dne 3. února 2015

Mgr. Alena Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gudeljová